

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **S.T.**, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Praha 9, Bělušická 1323, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2015, č. j. OAM-167/LE-VL18-VL08-PS-2015,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. b), c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, maximálně však do 22.2.2016.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť má za to, že podmínky stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nejsou naplněny. Co se týče důvodu podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona

o azylu, kterého žalobce v žalobě citoval, žalobce uvedl, že z gramatického výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že zákon pro naplnění této podmínky vyžaduje její soustavné naplňování. Předpokladem uplatnění tohoto důvodu je tedy soustavnost, avšak nikoliv jen mnohost útoků. V případě žalobce se však o soustavnost, ani o mnohost útoků jednat nemůže, neboť správní orgán vzal za prokázané, že se žalobce nepravým dokladem prokázal jen v případě policejní kontroly dne 25.10.2015. Žalobce poznamenal, že za toto své jednání byl trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 10 sp. zn. 3 T 150/2015 ze dne 26.10.2015, odsouzen k trestu vyhoštění ve výměře 3 roků. Uvedl-li žalobce, že nepravý průkaz totožnosti předložil ještě při žádosti o otevření bankovního účtu, pak je nutné na takové tvrzení pohlížet jako na neprokázané a na něho jako na nevinného, a to i s ohledem na to, že takový skutek nebyl ani obsahem návrhu na potrestání, respektive trestního příkazu. I v případě prokázání takového jednání by se stále nemohlo jednat o soustavnost jednání vyžadovaného ustanovením § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Žalobce dále namítal, že skutek ze dne 25.10.2015, jehož obsahem bylo prokázání se policejní hlídce nepravým průkazem totožnosti, nemůže být podkladem pro odůvodnění vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce byl již za toto své jednání pravomocně odsouzen v trestním řízení. V opačném případě by byla porušena zásada zákazu dvojí přičitatelnosti a žalobce by za své jednání byl nezákonně postižen dvakrát. Vyslovil názor, že v případě následků naplnění podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se jedná o formu sankce za předchozí nezákonné jednání žadatele o mezinárodní ochranu, o čemž nemůže být pochyb.

K aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu žalobce namítal, že správním orgánem uváděný důvod spočívající v tvrzeném opakovaném pobytu žalobce bez platného povolení nemůže obstát, neboť samotný fakt nelegálního pobytu na území České republiky není skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce poukázal dále na tu skutečnost, že se během svého pobytu na území České republiky kromě prokázání se nepravým dokladem totožnosti, nedopustil žádného přestupkového či trestního jednání. Svým jednáním tak nezavdal příčinu důvodné pochybnosti o tom, že by v případě vyřizování žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný svým postupem zatížil své rozhodnutí vadou způsobující jeho nepřezkoumatelnost, neboť v napadeném rozhodnutí pouze shrnul skutkový stav, tedy uvedl podklady, na základě nichž bylo rozhodnuto, avšak dále již neuvedl, jakým konkrétním chováním žalobce v případě ponechání na svobodě mohl představovat konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek.

O tom, že nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek svědčí i skutečnosti, že žalobce nebyl v souvislosti s pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 podle § 350c odst. 1 trestního řádu vzat do vyhošťovací vazby. Jestliže tedy ani soud neshledal existenci důvodů pro omezení žalobce na svobodě, tím spíše pak nejsou za daných okolností dány důvody pro omezení osobní svobody správním orgánem.

Žalobce dále poukázal na to, že před svým zajištěním se trvale zdržoval na adrese P. 18, K. 527, kde má od pronajímatelky S. J., bytem P. 5, K. 786/9 pronajatý na dobu neurčitou byt č. X. Vzhledem k tomu, že ani v minulosti účelově neměnil adresu svého pobytu a uvedený byt je mu pronajat na dobu neurčitou, mají orgány veřejné moci dostatečnou záruku toho, že vždy byl a při případném propuštění ze zadržení i bude orgánům veřejné moci na uvedené adrese vždy dosažitelný. Žalobce dále označil osoby, které s ním pravidelně přicházejí do kontaktu a mohou potvrdit, že se trvale zdržuje na uvedené adrese a žije řádným občanským životem.

Žalobce dále vyslovil nesouhlas s úvahou správního orgánu, dle které se jím podaná žádost o mezinárodní ochranu jeví jako účelová, pouze s cílem oddálit možnost jeho vyhoštění. Namítal, že na území Ukrajiny dochází v současné době k ozbrojeným konfliktům, přičemž na celém jeho území platí stav vysoké bdělosti. Vedle toho se žalobce obává útoků ze strany svých bývalých sousedů narkomanů a alkoholiků, kteří v minulosti byli uvězněni a kteří jej neustále obtěžovali, vyhrožovali mu a obviňovali jej z neoprávněných odběrů elektrické energie. Žalobce se dále obává opakování útoků z jejich strany i z důvodů rozdílných politických názorů, které tak nemůže vůbec svobodně veřejně prezentovat. Tyto důvody žádosti o mezinárodní ochranu jsou tak významné, že závěr správního orgánu o zjevné účelovosti podání žádosti nemůže obstát.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dle žalovaného žalobce vyjma obecných sdělení, včetně širokého právního rozboru, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména opakovaný nelegální pobyt, respektive porušování právního řádu České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce přicestoval do České republiky poprvé již v roce 2013 za prací z Polska a po nějaké době se do této země opět vrátil, zajistil si tam další vízum a opětovně přicestoval v létě roku 2014. Od té doby zde pobývá nepřetržitě. Falešný polský doklad si zajistil prostřednictvím internetu, aby zde mohl nadále pracovat, ale žádné pracovní povolení či živnostenský list nevlastnil. Byl si tedy plně vědom, že zde pobýval neoprávněně bez řádného povolení a prokazoval se falešným dokladem jako vlastním, v důsledku čehož byl dne 25.10.2015 zadržen a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty. Opakovaným pobytem v České republice neoprávněně bez platného povolení a navíc prokázání se policejním orgánům padělaným dokladem Polska jako vlastním, žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově, pouze s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území České republiky. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu kdykoliv během svého pobytu na území České republiky, přestože mu v tom nebránily žádné objektivní skutečnosti, a učinil tak až v okamžiku, kdy byl zadržen pro nelegální pobyt a prokázání se policejním orgánům falešným dokladem, umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a poučen o této možnosti ze strany cizinecké policie. Žalovaný má za prokázané, že propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody, by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný je tak přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, a proto

shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalovaný rozhodl pro danou povinnost, a to na maximální dobu 120 dnů, jak vyplývá z podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž je tudíž žádoucí, aby žalobci nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území České republiky, zejména z důvodů výše uvedených. Žalobce je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců maximálně však do 22.2.2016.

Žalovaný dále vyslovil názor, že není na místě námitka žalobce, že se v jeho případě nejedná o žádné přestupkové nebo trestní jednání. Zdůraznil, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro padělání a pozměňování veřejné listiny. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce pracoval po celou dobu bez pracovního povolení, neodváděl daně a takové jednání může navíc trvat i za situace, kdy se nachází v řízení o mezinárodní ochraně. Své protiprávní jednání žalobce sám výslovně přiznal, a to v žádosti o mezinárodní ochranu, respektive v rámci pohovoru dne 12.11.2015 nebo, že si je těchto skutečností plně vědom. Žalovaný nejednal ani v rozporu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s existující judikaturou správních soudů. Napadené rozhodnutí rovněž splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu. K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky. Co se týče délky omezení svobody, respektive povinnosti setrvat v zařízení, a to maximálně po dobu 120 dnů, stejně tak jak se již vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve věci 3 Azs 24/2013, tak z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že žalovaný má možnost správního uvážení, při respektování stanovených zákonných podmínek. K argumentaci uvedené ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Praze.

Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalobce se nařízení jednání nedomáhal a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 25.10.2015 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 26.10.2015 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 26.10.2015, č. j. KRPA-429662-28/ČJ-2015-000022 bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států

Evropské unie v délce dva roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla žalobci stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dne 1.11.2015 žalobce projevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice a 4.11.2015 s ním byla zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 5.11.2015, č. j. OAM-167/LE-VL18-VL08-PS-2015 rozhodl, že žalobce je smyslu § 46a odst. 1 písm. b), c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, maximálně však do 22.2.2016. V odůvodnění žalovaný popsal, že s žalobcem bylo dne 25.10.2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění z České republiky podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně byl rozhodnutím Policie ČR, č. j. KRPA-429662-28/ČJ-2015-000022, ze dne 26.10.2015 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Důvodem zahájení řízení o správním vyhoštění a zajištění byla skutečnost, že dne 25.10.2015 provedla hlídka Policie ČR, OPKPE Praha pobytovou kontrolu na adrese P. 10 – H., ulice Š. Žalobce k prokázání totožnosti předložil identifikační průkaz občana Polské republiky č. X, znějící na jméno T.S., nar. X, státní příslušnost Polsko. Z důvodu podezření, že doklad není pravý a na místě nebylo možné prokazatelně pravost dokladu zjistit, byl žalobce téhož dne zajištěn a převezen na OPKPE Praha k dalšímu opatření. Polský průkaz totožnosti, který byl žalobcem předložen jako vlastní, byl předán Oddělení dokladů a specializovaných činností Praha, které potvrdilo, že se jedná o celkový padělek. Následnou součinností byl správnímu orgánu Policie ČR doručen žalobcův vlastní ukrajinský cestovní doklad č. X, který byl opatřen jako posledním polským vízem typu „D“ s dobou platnosti ode dne 10.2.2014 do 15.7.2014 na dobu 105 dnů. V cestovním dokladu bylo rovněž jako poslední vyznačeno přechodové hraniční razítko ze dne 5.7.2014 na hraničním přechodě Medyka. Na podkladě zjištěných skutečností bylo konstatováno, že žalobce se dne 25.10.2015 prokázal policejní hlídce ČR polským padělaným dokladem jako svým vlastním a pobýval na území České republiky bez platného pobytu či víza. Žalovaný vyšel dále ze zjištění, že do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, sepsaném na oddělení cizinecké policie v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění a následným zajištěním žalobce dne 25.10.2015 žalobce uvedl, že se jmenuje Stepan Sebak, uvedl datum narození, je státním příslušníkem Ukrajiny. Sdělil, že na Ukrajině žije jeho sestra, s níž je v pravidelném kontaktu, rodiče zemřeli. Do České republiky přicestoval v roce 2013 za prací, ale nezajistil si živnostenský list či jiné oprávnění k vykonávání výdělečné činnosti. V současné době pobývá v bytě na adrese P. 9, ulice K. 527, přičemž tyto prostory obývá s dalšími krajany. Polský doklad si zajistil za úplatu prostřednictvím internetu před zhruba 4 měsíci a částku 500 Eur za něj zaplatila sestra. Dne 25.10.2015 se s padělaným dokladem Policii ČR prokazoval poprvé. Dříve se dokladem prokázal pouze při zakládání účtu v mBank, padělanosti dokladu i svého neoprávněného pobytu si byl plně vědom. Žalobce dále uvedl, že v České republice nemá žádné přímé příbuzné, závazky či pohledávky, ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Případné ukončení pobytu na území České republiky by pro něj nebylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Dle jeho vyjádření mu ve vlasti

nehrozí trestní stíhání, týrání či jiné útrapy. V případě udělení správního vyhoštění je ochoten vycestovat, ale obává se probíhajícího konfliktu na Ukrajině. O udělení mezinárodní ochrany v rámci EU nikdy nikde nežádal. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, neužívá žádné léky ani narkotika. Následně dne 1.11.2015 projevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice a dne 4.11.2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že z vlasti odcestoval dne 5.7.2014 a důvodem byla skutečnost, že tam panoval nedostatek pracovních příležitostí, sám byl nezaměstnaný a měl špatné vztahy se sousedy. Jednalo se o narkomany a alkoholiky, kteří v minulosti byli uvězněni, neustále jej obtěžovali, vyhrožovali mu a neprávem jej obviňovali, že jim odebírá neoprávněně elektrický proud. Také měli rozdílné názory na situaci na Ukrajině, proto od nich mohl cokoli očekávat a neměl by nikde zastání. Rovněž se obával probíhajícího konfliktu na Ukrajině, případně by mohl být povolán k výkonu vojenské služby, což odmítal. V závěru potvrdil, že jeho zdravotní stav je dobrý. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále citoval ust. § 46a odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu a konstatoval, že posoudil všechny uvedené skutečnosti, týkající se žalobce, jeho dosavadního pobytu na území České republiky a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze důvodně domnívat, že by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K tomuto závěru žalovaný dospěl z následujících důvodů: žalobce přicestoval do České republiky poprvé již v roce 2013 za prací z Polska a po nějaké době se do této země opět vrátil, kde si zajistil další vízum a opětovně zde přicestoval v létě roku 2014. Od té doby zde pobývá nepřetržitě. Falešný polský doklad si zajistil prostřednictvím internetu, aby zde mohl nadále pracovat, ale žádné pracovní povolení či živnostenský list nevlastnil. Byl si tedy plně vědom, že zde pobýval neoprávněně bez řádného povolení a prokazoval se falešným dokladem jako vlastním, v důsledku čehož byl dne 25.10.2015 zadržen a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty. Správní orgán s ohledem na výše uvedené shrnul, že žalobce opakovaně pobýval v České republice neoprávněně bez platného povolení a navíc se prokázal policejním orgánům padělaným dokladem Polska jako vlastním, čímž závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále uvedl, že nemůže pominout rovněž tu skutečnost, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost vyhoštění žalobce z území České republiky. Žalovaný poukázal na to, že žalobce také k důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že chce v České republice zůstat, protože se domnívá, že by byl na Ukrajině ohrožen sousedy, kteří jej obtěžovali a měli různé názory na situaci na Ukrajině. Rovněž se obával probíhajícího konfliktu a v této souvislosti by mohl být povolán k výkonu vojenské služby, což odmítá, a že v závěru potvrdil, že jeho zdravotní stav je dobrý a neuvedl, že by trádal nějakou chorobou, která by vážně ohrožovala jeho zdraví či život. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal kdykoliv během svého pobytu na území České republiky, přestože mu v tom nebránily žádné objektivní skutečnosti, a učinil tak až v okamžiku, kdy byl zadržen pro nelegální pobyt a prokázání se policejním orgánům falešným dokladem, umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a poučen o této možnosti ze strany cizinecké policie. S ohledem na uvedené měl žalovaný za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce, by mohlo ohrozit veřejný pořádek

v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce není rovněž osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho výpovědi v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, nelze konstatovat, že by byl nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalovaný poznamenal, že žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a že rovněž v rámci správního řízení vedeného správním orgánem, a ani v průběhu řízení vedeného policejními orgány o jeho vyhoštění či zajištění, nehovořil o žádných skutečnostech ve smyslu citovaného ustanovení.

Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že v případě žalobce lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90 denní lhůtě, a že případná podaná žaloba ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, byl při stanovení maximální lhůty zajištění žalobce povinen prodloužit tuto dobu o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s 5 denní průměrnou lhůtou na doručení dokumentů v rámci soudního řízení, pak činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce v současné době 110 dnů. Žalovaný uzavřel, že v souladu s ust. § 46a odst. 1 písm. b), c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, je žalobce povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách maximálně do 22.2.2016.

Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí s tvrzením, že žalovaný neuvedl, jakým konkrétním chováním by žalobce v případě ponechání na svobodě mohl představovat jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek. Po přezkoumání obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce není důvodná. Z výše citovaného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný důvody, které jej vedly k závěru, že žalobce by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody, podrobně rozvedl na straně 3 rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav, kdy konkrétně uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky poprvé již v roce 2013 za prací z Polska a po nějaké době se do této země opět vrátil, kde si zajistil další vízum a opětovně zde přicestoval v létě roku 2014 a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Žalovaný konstatoval, že falešný polský doklad si žalobce zajistil prostřednictvím internetu, aby zde mohl nadále pracovat, ale žádné pracovní povolení či živnostenský list nevlastnil. Byl si tedy plně vědom, že zde pobýval neoprávněně bez řádného povolení a prokazoval se falešným dokladem jako vlastním. Žalovaný s ohledem na výše uvedené, kdy žalobce opakovaně pobýval v České republice neoprávněně bez platného povolení a navíc se prokázal policejním orgánům padělaným dokladem Polska jako vlastním, dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek a lze tak u žalobce důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný vyslovil přesvědčení, že

by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky a proto shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud za tohoto stavu dospěl k závěru, že uvedená námitka žalobce není důvodná a napadené rozhodnutí je v tomto směru plně přezkoumatelné.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže se žadatel prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) téhož zákona, ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena, nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Co se týče posouzení právní otázky, zda byl v posuzovaném případě skutečně naplněn důvod podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu pro uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, dospěl krajský soud k závěru, že obstojí závěr žalovaného, že je nutné vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody žalobce. Soud má za to, že žalovaný pečlivě vyhodnotil dosavadní chování žalobce, přičemž vzal v úvahu, že na území České republiky žalobce poprvé přicestoval již v roce 2013 za prací z Polska a po nějaké době se do Polska opět vrátil, zajistil si tam další vízum a opětovně přicestoval do České republiky v létě roku 2014 a od té doby zde pobýval nepřetržitě bez jakéhokoliv právního titulu, tedy neoprávněně, čehož si byl plně vědom, prostřednictvím internetu si zajistil falešný polský doklad (padělanosti dokladu si byl rovněž plně vědom), jím se prokázal při zakládání účtu v mBank a následně 25.10.2015 Policii ČR. Do České republiky přicestoval v roce 2013 za prací, ale nezajistil si živnostenský list či jiné oprávnění k vykonávání výdělečné činnosti, pracoval bez povolení. Soud má za to, že v případě žalobce se tedy jednalo o soustavné chování svědčící dostatečně o jeho negativním přístupu k základním povinnostem stanoveným zákonem České republiky a skutečně tak existuje důvodná obava, že dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Je třeba také zdůraznit, že v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nesmí být úvaha, zda narušení veřejného pořádku ze strany cizince reálně hrozí svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby. Je proto třeba přihlížet i k takovým činům cizince, kdy k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, jinými slovy řečeno, z posouzení nelze vyloučit chování, respektive skutky cizince, za které již byl i pravomocně odsouzen

v trestním řízení. Skutkový závěr, že nepravý průkaz totožnosti žalobce předložil i při žádosti o otevření bankovního účtu, učinil žalovaný z vyjádření samotného žalobce v rámci správního řízení. Pro posouzení tohoto chování žalobce v rámci hodnocení naplnění důvodu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu pro uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, není rozhodné, že cizinec nebyl za takový skutek pravomocně odsouzen. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu byly v případě žalobce splněny, neboť z výše popsaného je zřejmé, že žalobce nebyl ochoten jednat v souladu se zákonem, potažmo veřejným pořádkem. Za relevantní nelze považovat ani námitku žalobce, že má zajištěno ubytování v bytě, který si pronajal od paní S. J., neboť z dosavadního jednání žalobce nelze usuzovat na to, že by se žalobce v uvedeném bytě skutečně zdržoval, a že by je zde bylo možné v případě potřeby najít.

Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že skutek ze dne 25.10.2015, jehož obsahem bylo prokázání se policejní hlídce nepravým průkazem totožnosti, nemůže být podkladem pro odůvodnění vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, s argumentací, že žalobce byl již za toto své jednání pravomocně odsouzen v trestním řízení. V rozhodnutí č. j. 2 Azs 49/2015-48 Nejvyšší správní soud učinil závěr, že institut zajištění není ve své podstatě institutem sankčním, ačkoli k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu uposlechnutí nově uložených povinností cizincem, plynoucí obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání, konec citace. Z výše uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu, který soud vztáhl i na projednávanou věc, vyplývá nedůvodnost uvedené žalobní námítky žalobce o porušení zásady zákazu dvojí přičitatelnosti, a že by žalobce za své jednání byl nezákonně postižen dvakrát.

V daném případě byl naplněn i důvod aplikace § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce jako účastníka správního řízení bylo prokázáno, že se polským padělaným dokladem jako svým vlastním, prokazoval nejenom hlídce Policie ČR dne 25.10.2015, za což byl následně trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci sp. zn. 3 T 150/2015 odsouzen k trestu vyhoštění, ale také při zakládání účtu v mBank. Jak výše uvedeno, je nerozhodné, že za uvedený skutek, tj. předložení nepravého průkazu totožnosti při žádosti o otevření bankovního účtu, nebyl pravomocně odsouzen. Takováto podmínka v ust. § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu stanovena není. K námitce žalobce, zda byl v jeho případě naplněn důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců stanovený v § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to námitce o porušení zákazu dvojí přičitatelnosti, a že by žalobce byl za své jednání nezákonně postižen dvakrát a nedůvodnosti těchto námitek, soud odkazuje na shora uvedené závěry.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s., nepřiznal soud žádnému z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8.12.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně